

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Ing. P. M.**
X
zastoupen advokátkou Mgr. Eliškou Pejcharovou
Horní čp. 6, 580 01 Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
Ke Skalce 5907/47, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č.j. KUJI 29377/2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata rozsudku

1. Žalobce dostal od Magistrátu města Jihlavy pokutu ve výši 2 000 Kč za to, že jel v Jihlavě po parkovišti u supermarketu Lidl, aniž by se připoutal bezpečnostním pásem. Žalovaný rozhodnutí magistrátu potvrdil. Celé jednání pozorovala policistka se svým kolegou ze služebního vozidla. Na žalobce se zaměřili, protože předtím nesprávně před supermarketem parkoval. Žalobce navíc sám do oznámení o přestupku uvedl, že se připoutal až po výjezdu z parkoviště. Policistka ho sice z místa řidiče policejního vozu viděla se pásat až na následné křižovatce. Její kolega to však vidět nemohl. Magistrát proto ve prospěch žalobce rozhodl, že jel nepřipoutaný jen na parkovišti supermarketu. Podle soudu správní orgány rozhodly

na základě dostatečné důkazní opory a nedopustily se pochybení, které by mělo vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce je přesvědčený, že se přestupku nedopustil. Jeho náklady na obranu již násobně převýšily výši pokuty. Správní orgány se nezabývaly základními body jeho obrany a neodůvodnily, proč k jeho tvrzením nepřihlížejí. Policisté původně žalobce obviňovali z protiprávního parkování. Po krátkém střetu názorů mu sdělili, že tento přestupek řešit nebudou, ale obviní jej z jízdy bez bezpečnostního pásu po parkovišti u obchodního domu Lidl přes ulici Demlova až na křižovatku s ulicí Okružní. Žalobce s tím nesouhlasil. Proto policie oznámila spáchání přestupku magistrátu. Žalobce oznámení o spáchání přestupku nepodepsal, protože nesouhlasil se skutečnostmi, které se v něm uváděly. Odvolává se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 As 89/2015-33, podle kterého správní orgán nesmí přihlížet ke skutečnostem v úředním záznamu. Předpokládal, že se bude moci v přestupkovém řízení obhájit.
3. Přestupkové řízení však probíhalo nestandardně. Cílem správního orgánu bylo uznat žalobce vinným za každou cenu. Magistrátní úřednice ho ještě před prvním jednáním kontaktovala postupně z několika soukromých telefonních čísel. Nabízela mu, že pokud se dozná ke spáchání přestupku, neobviní jej navíc z protiprávního parkování a neuloží mu náhradu nákladů řízení. Tato nabídka byla zarážející, protože policisté nakonec oznámení o protiprávním parkování nepodali. Výběr mezi těmito možnostmi tedy žalobce odmítl. Jako důkaz uvádí svou stížnost na postup správního orgánu z počátku února 2025, která je součástí správního spisu.
4. Při jednání u magistrátu se žalobce nedoznal. Magistrátní úřednice jej proto obvinila navíc z protiprávního parkování. Na dalším jednání magistrát vyslechl policisty. Ti mimo jiné vysvětlovali, jak měl žalobce protiprávně parkovat u obchodního domu Lidl. Zakreslovali to do mapy. V zákresu se ale neshodli na tom, jak konkrétně protiprávně měl parkovat – každý provedl zakreslení jiným způsobem. Následně potvrdili, že tento přestupek není k řešení. Magistrát proto musel řízení o přestupku spočívajícím v protiprávním parkování zastavit.
5. K samotnému přestupku jízdy bez bezpečnostního pásu žalobce uvádí, že důkazy proti němu tvoří pouze výpovědi policistů. Proti těmto výpovědím podle žalobce svědčí kamerový záznam a jeho vlastní výpověď. Z kamerového záznamu vůbec neplyne, že by jel nepřipoutaný. Naopak je na něm zřejmá zhoršená viditelnost do kabiny řidiče vzhledem k výšce vozidla (policista uvedl vzdálenost cca 10-15 metrů). A také že žalobce má černou bundu. Pokud auto má navíc černé pásy, tak je nemožné na takovou vzdálenost bezpečně rozpoznat, zda je člověk v černé bundě připoután.
6. Žalobce pak kritizuje žalovaného za to, že sice odůvodňuje uznání jeho viny odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ale zohledňuje pouze pasáže, které se hodí do jeho argumentace. Měl důkazy hodnotit podle své úvahy, ve vzájemné souvislosti a způsob hodnocení důkazů musel náležitě popsat. Zejména měl odůvodnit, proč uvěřil právě výpovědi policistů, pokud žalobce uvedl konkrétní skutečnosti zakládající jejich nevěrohodnost. Při zakreslování jeho údajně

protiprávního parkování se policisté neshodli. Magistrát ani žalovaný se touto námitkou nezabývaly a bez dalšího uvěřily výpovědi policistů, aniž by odůvodnily jejich věrohodnost.

7. Žalobce dále považuje rozhodnutí za vnitřně rozporné a nekonzistentní se zjištěnými důkazy. Skutková zjištění totiž byla taková, že měl jet nepřipoután až ke křižovatce s ulicí Okružní. Podle žalobce proto nedává smysl, že ho správní orgány nakonec uznaly vinným pouze za jízdu po soukromém parkovišti. Žalobce nerozumí, proč magistrát bere jako věrohodnou výpověď policistů o jízdě po parkovišti bez pásu, ale výpověď ohledně jízdy bez pásu i po výjezdu z parkoviště nevyhodnotil jako věrohodnou.
8. V obecné rovině je podle žalobce podstatná i otázka, zda vůbec jízda po soukromém parkovišti bez bezpečnostního pásu vyvolává potřebu nějakého správního trestání, případně zda by tato skutečnost neměla mít vliv na výši trestní sankce. Pokuta ve výši 2 000 Kč a čtyři body do bodového systému řidiče se žalobci jeví jako nepřiměřeně přísný trest.
9. Žalobce namítá i jedno procesní pochybení. Pokud se přestupek měl stát dne 19. 4. 2024 a orgán policie učinil oznámení magistrátu až 22. 5. 2024, tedy po více než 30 dnech, pak to učinil v rozporu s § 74 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Mělo dojít k odložení věci podle § 74 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky.
10. Správní orgány zkrátily žalobce na jeho právech. Nezabývaly se jeho námitkami a své závěry učinily na základě nesprávných a protichůdných skutkových zjištění. Proti sobě stojí výpověď žalobce, kamerový záznam a výpověď policistů, u kterých žalobce zpochybňuje věrohodnost, kterou však správní orgány nepřezkoumaly. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
11. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě odkázal na své rozhodnutí, protože se žalobní námitky podobají těm odvolacím.

IV. Posouzení věci

12. Žaloba *není důvodná*.
13. Soud předesílá, že předmětem jeho přezkumu je jen to, zda žalobce spáchal přestupek tím, že se jako řidič během jízdy po parkovišti u obchodního domu Lidl v Jihlavě nepřipoutal bezpečnostním pásem. Soud proto může zkoumat zákonnost rozhodnutí magistrátu i žalovaného jen v tomto rozsahu.
14. Podstatou žaloby je nesouhlas s tím, jak správní orgány zjistily skutkový stav. Při zjišťování skutkového stavu v řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil *stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. *Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo)*. Obviněnému stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, *rozumná pochybnost* o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 60/2016-30, bod 15).
15. Co se týče důkazních možností za účelem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v

souladu se zákonem. A tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.

16. Jak současně uvedl Nejvyšší správní soud, *nelze se spokojit s tím, že „skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje*. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).
17. Krajský soud má ve shodě se správními orgány za to, že svědecké výpovědi dvou policistů jsou přesvědčivým důkazem o tom, že žalobce spáchal přestupek, který mu správní orgány kladou za vinu. V případě porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoutaný na sedadle bezpečnostním pásem bude důkazem o přestupku ve většině případů právě svědecká výpověď policisty. V tomto případě je navíc doplňuje oznámení o přestupku, ve kterém žalobce sám uvedl skutečnosti, ze kterých plyne, že jel po parkovišti u obchodního domu Lidl bez připoutaného bezpečnostního pásu (viz body 24 a 31 níže). Z kamerového záznamu pak lze dovozovat, že policisté mohli žalobce vidět nepřipoutaného (viz bod 25 a 30 níže).
18. Aby důkaz svědeckými výpověďmi policistů postačoval, je nutné pohybovat se v jistých mantinelech, které stanovuje judikatura. Ta konkrétně říká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42):

„[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. (...) O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“
19. Jednání žalobce pozorovali dva policisté – prap. V. a nstržm. P. Z výpovědi policistky plyne, že s kolegou stáli v policejním vozidle na parkovišti u obchodního domu Lidl a přišla za nimi paní, které se nelíbilo, že vozidlo (které bylo žalobce, jak se následně ukázalo) parkuje přes parkovací místa a nedá se tam zaparkovat. K vozidlu pak přišel žalobce a když projížděl kolem policistů, tak si všimli, že není připoutaný. Rozjeli se za ním. Jakmile odbočoval doleva směrem k Tescu, tak se začal poutat. Při kontrole mu sdělili, že ho zastavili proto, že mj. neměl bezpečnostní pás a ptali se ho, zda má potvrzení, aby nemusel být připoutaný. Žalobce nesouhlasil, že by spáchal přestupek. Proto policisté sepsali oznámení o přestupku, do kterého se vyjádřil.
20. Policistka k dotazu magistrátu zopakovala, že si nepřipoutání pásu všimla, když žalobce projížděl kolem nich. Byla na místě řidiče. Vzdálenost neodhadla, ale bylo vidět, že nemá bezpečnostní pás. Žalobce se poté poutal v křižovatce ulic Demlova a Okružní, kde

odbočoval. Policistka poutání viděla v levém zpětném zrcátku. Výhledové podmínky nic neztěžovalo. Policistka dodala, že vozidlo žalobce mělo bílou barvu. Šlo o vozidlo značky Iveco, snad Daily. Jeho rozměry nedokázala zhruba odhadnout, stejně jako vzdálenost vozidla policistů od vozidla žalobce. Na barvu oblečení žalobce si též nevzpomněla. Dodala, že na světelné křižovatce před nimi stálo ještě jedno auto, nebyla si jistá. Poté, co žalobce najel do křižovatky, bylo vidět, že není připoutaný. Po zastavení šel za žalobcem kolega, takže nevěděla, zda byl zrovna připoutaný.

21. Poté vypovídal nstržm. P. Z jeho výpovědi vyplynulo, že poté, co žalobce nastoupil do špatně parkujícího vozidla a vyjížděl, tak policisté zpozorovali a všimli si během žalobcova projíždění kolem nich směrem k závorám na jejich úrovni, že není připoután. Vydali se za ním a po zastavení mu sdělili podezření z přestupku nepřipoutaného bezpečnostního pásu, čemuž žalobce oponoval, že to není pravda. Policisté mu říkali, že stáli naproti němu na parkovišti a tam to viděli. Žalobce nesouhlasil. Sice chtěl nejprve uhradit pokutu přes terminál, ale protože to nebylo možné (policisté terminál neměli), tak trval na oznámení přestupku s tím, že se „vyjádří na papír“.
22. Na dotaz magistrátu, kdy a jak policista zaznamenal, že žalobce není připoutaný, odpověděl, že to bylo v podstatě, když byl před nimi. Zpozorněli, jakmile auto vyjelo, a viděli žalobce přes jejich okno. Jel proti nim. Viděl, že žalobce nebyl připoutaný, přes jeho okno spolujezdce. Na vozidlo žalobce měli výhled max. 10-15 metrů. Kolegyně pak viděla žalobce se připoutávat v prostoru před křižovatkou ulic Demlova a Okružní přes levé zpětné zrcátko. Policista to přímo neviděl, ale kolegyně mu popisovala, že se žalobce zrovna připoutává. Bylo jinak slunečno, výhledové poměry nebyly sniženy. Vozidlo žalobce bylo podle policisty bílé. Byla to dodávka, odhadem měla cca 4,5 až 5 metrů. Špatné parkování neřešili. Celý zákrok podle policisty spočíval spíš v tom bezpečnostním pásu. Žalobce na sobě měl tmavší bundu, šedivočernou, nějakou tmavou, asi částečně zimní, podzimní. Nebyla zima, ale chladněji.
23. Policista dodal, že nezapnutý pás zahlédli, jakmile byl žalobce přímo před nimi, nikoliv z dálky cca 30 metrů, kde bylo jeho vozidlo původně zaparkované. Jel před nimi, když stáli na parkovišti a jel proti nim. Tam to bylo viditelné, šlo o pohled z vozidla. Očima to bylo vidět lépe, na kamerovém záznamu se to leskne. Na světelné křižovatce pak dobře viděla kolegyně, byť přes jedno vozidlo, protože dodávka má větší zpětné zrcátko. Je rozdělené na dvě plochy, vrchní část může mít cca 30 cm, neví přesně, jedná se o obdélník. Je tam lepší rozhled než u osobního vozidla, bylo tam vidět. V okamžiku silniční kontroly žalobce nebyl připoutaný. Už se tam pohyboval, už možná i pootevřel dveře.
24. Je ještě třeba dodat, že do oznámení přestupku žalobce uvedl:

„Po návratu k vozidlu jsem nasedl, popojel jsem po parkovišti kolem hlídky policie, před závorou – výjezdem ze soukromého parkoviště Lidlu jsem se připoutal (a dál jsem jel až k pumpě EuroOil připoutaný (...).“
25. Magistrát pak svůj závěr o tom, že žalobce nebyl při jízdě po parkovišti obchodního domu Lidl připoutaný, opřel o svědecké výpovědi, které podle něj odpovídaly samy o sobě i dalším podkladům ve spise. Kromě výše uvedeného odkázal ještě na videozáznam z policejního vozidla, ze kterého je zjevné, že policisté se svým vozidlem stojí na parkovišti proti vchodu do obchodního domu Lidl, z levé strany kolem nich projíždí žalobce, přičemž projíždí velmi pomalu, neboť proti němu jede osobní motorové vozidlo. Policisté tedy měli do vozidla žalobce ničím nezakrytý výhled, z naprosto minimální vzdálenosti několika málo metrů po

dobu několika sekund. Magistrát poté ještě odkázal na vyjádření samotného žalobce v oznámení přestupku (viz bod 24 výše).

26. Pokud pak jde o nesrovnalosti ve výpovědi týkající se toho, kde měl žalobce před svojí jízdou parkovat, tak k tomu magistrát uvedl, že řízení o tomto přestupku bylo zastaveno, protože byl vyřízen domluvou již v průběhu silniční kontroly.
27. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí posvětil závěry magistrátu. Zmínil, že úkolem policistů je dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu. Jejich schopnost vnímat a zachytit porušení právních předpisů je daleko větší než u ostatních lidí. Dohled nad silničním provozem znamená, že se jejich pozornost zaměřuje právě na dodržování předpisů účastníky silničního provozu (např. zda řidič motorového vozidla je za jízdy připoután bezpečnostním pásem). Výpovědi zasahujících policistů se podle žalovaného shodují v té části, ve které oba shodně uvádějí, že když stáli na parkovišti u Lidlu, tak viděli, že žalobce, který projížděl kolem nich, nebyl ve vozidle připoután bezpečnostním pásem.
28. Na podporu věrohodnosti výpovědí policistů žalovaný odkázal na judikaturu, podle níž o věrohodnosti výpovědi policisty není důvodu pochybovat, protože nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem. Vykonává svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Podle žalovaného se nezjistil žádný důvod, pro který by policista uvedené zásady překročil. Žalovaný dodal, že svědecké výpovědi, jež jsou odrazem subjektivního vnímání nějaké události, která proběhla v minulosti, jsou jednoznačné, navzájem konzistentní a tvoří ucelený důkazní řetězec. Magistrát na jejich základě mohl dospět k závěru, že spáchání přestupku žalobcem je postaveno najisto.
29. Žalovaný ani magistrát podle soudu při hodnocení výpovědi dvou svědků nijak nevybočili z mantinelů vytyčených judikaturou (viz bod 18 výše). Žalovaný se věrohodnosti policistů věnoval (viz body 27 a 28 výše). Neshledal pak žádný z důvodů, které pro znevěrohodnění výpovědí policistů předpokládá judikatura. Rozpory ve výpovědích policistů se týkaly špatného parkování žalobce, což se promítlo do zastavení řízení o tomto přestupku. Podle soudu to však nemá vliv na věrohodnost jejich výpovědí v případě přestupku jízdy bez připoutaného bezpečnostního pásu. Ve vztahu k němu již policisté vypovídali konzistentně a přesvědčivě.
30. Na videozáznamu, který je ve spise, sice pro jeho nedostatečnou kvalitu nelze toto přestupkové jednání pozorovat. Ale videozáznam dokazuje jinou věc – policisté mohli opravdu po delší dobu pozorovat zleva příjíždějícího žalobce, který poté projel před nimi, a měli ničím nerušený výhled do kabiny vozu přímo na něj. Žalobce měl na sobě sice tmavé oblečení, což ovšem viditelnost toho, že není připoutaný, podle soudu nevylučuje. Nelze říci, že na tmavém oblečení pás nikdy není vidět, jak namítá žalobce. Soud nepochybuje, že na takovou vzdálenost, jak ji znázorňuje videozáznam, a v jejich pozicích mohli policisté žalobce nepřipoutaného dobře vidět.
31. Ke svědeckým výpovědím pak přistupují ještě slova samotného žalobce v oznámení přestupku, kde žalobce – pravděpodobně v nevědomí o tom, že i na daném parkovišti platí pravidla silničního provozu (viz bod 32 níže) – sám popsal, že po parkovišti jel nepřipoutaný. Z tohoto oznámení přitom podle soudu lze vycházet. Nejde o výlučný důkaz o vině žalobce (viz např. bod 11 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27 a tam citovanou judikaturu, nebo samotným žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 As 89/2015-33, z něhož reálně neplyne, že by správní orgán nikdy nesměl přihlížet ke skutečnostem uvedeným v oznámení přestupku, jak žalobce tvrdí). Skutečnosti uvedené v oznámení přestupku zapadají do dalších důkazů, kterými jsou zejména svědecké výpovědi policistů, a také videozáznam, pokud jde o kvalitu výhledu, který na přestupkové jednání žalobce policisté měli. Jde navíc o vlastní slova žalobce, nikoliv slova třetí osoby, což má o to silnější důkazní hodnotu.

32. Na základě těchto důkazů ve spise tedy ani krajský soud nemá pochybnosti, že žalobce jel po parkovišti u obchodního domu Lidl bez připoutaného pásu. Jak poté plyne z pasportu komunikací, který je také ve spise, plocha daného parkoviště je účelovou komunikací. Kdo je jejím vlastníkem a že je v soukromých rukou, tedy vůbec nehraje roli. Jde podle § 2 odst. 2 písm. d) zákon o pozemních komunikacích o jednu z kategorií pozemních komunikací. Na základě § 2 písm. a) zákona o silničním provozu je pak účastníkem provozu na pozemních komunikacích každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích. Řidičem je následně podle § 2 písm. d) zákona o silničním provozu účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové vozidlo. A právě řidič motorového vozidla má podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, kterou tak žalobce porušil.
33. Pokud jde o výtku a nepochopení žalobce, proč nakonec správní orgány shledaly jeho vinu z přestupku jen kvůli nepřipoutání na parkovišti obchodního domu Lidl, soud podotýká, že žalobce možná přehlédl část odůvodnění rozhodnutí magistrátu, které se tomu věnuje. Magistrát nejprve uvedl, že má za bez jakýchkoliv pochybností prokázané, že minimálně na parkovišti obchodního domu Lidl žalobce nebyl připoután. K tomu magistrát dodal:

„S ohledem na to, že [policista] uvedl, že informaci o tom, že [žalobce] se měl připoutat bezpečnostním pásem až v křižovatce ulic Demlova x Okružní v obci Jihlava měl zprostředkovaně od [policistky], kdy sám si tuto skutečnost nemohl vizuálně ověřit, [magistrát] v pochybnostech, kdy absentoval další důkaz, který by tuto skutečnost bez veškerých pochybností prokázal a [žalobce] tuto skutečnost popřel, vzal v pochybnostech ve prospěch [žalobce] za prokázané, že [žalobce] nebyl připoután bezpečnostním pásem minimálně při řízení výše uvedeného vozidla v prostoru parkoviště obchodního domu LIDL na ulici Okružní v obci Jihlava tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.“

(pro přehlednost upravil soud)

34. Výsledný výrok rozhodnutí magistrátu tedy jde ve skutečnosti ve prospěch žalobce. Magistrát do jeho podoby promítl základní trestní zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), jíž se i žalobce v žalobě dovolává. A zkrátka neshledal vinu žalobce i v části jeho jednání, které neměl jednoznačně prokázané alespoň dvěma důkazy, zde tedy svědeckými výpověďmi policistů. A držel se jen té části skutku, kterou bezpečně prokázanou měl. O vnitřní rozpornosti či nekonzistentnosti rozhodnutí tedy nemůže být řeč. Magistrát naopak vše srozumitelně a přehledně ve svém rozhodnutí vysvětlil.
35. Žalobce následně namítá, že policie porušila § 74 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, protože se přestupek měl stát dne 19. 4. 2024 a orgán policie učinil oznámení magistrátu až 22. 5. 2024, tedy po více než 30 dnech. Je pravdou, že uvedené ustanovení říká:

„O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Orgán policie učiní oznámení příslušnému správnímu orgánu nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví.“

Zákon o odpovědnosti za přestupky však nestanoví za porušení této lhůty žádnou sankci. Zejména pro tento případ nestanoví, že se má věc odložit (či případně zastavit).

36. O odložení věci hovoří až § 74 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, na nějž také žalobce odkazuje. Toto ustanovení však nepředepisuje odložení věci v případě nepodání oznámení správnímu orgánu do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku policie dozvěděla. Nenavazuje tedy na § 74 odst. 2. Ustanovení § 74 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky zní:

„Orgán policie věc odloží, není-li dáno podezření z přestupku nebo nelze-li přestupek projednat, anebo nezjistí-li do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující podezření, že jej spáchala určitá osoba; pominou-li důvody odložení, věc oznámí, není-li na místě věc vyřídit jinak.“

Jsou tu tedy jen tři možné scénáře pro odložení věci. Ani jeden se ve skutečnosti v projednávaném případě nenaplnil. Bylo tu totiž dáno podezření z přestupku, bylo možné ho projednat a policie od počátku znala skutečnosti odůvodňující podezření, že ho spáchal žalobce. Navíc – i pokud by tu hypoteticky některý z důvodů odložení věci byl – tak dané ustanovení dodává, že pokud důvody odložení věci pominou, tak policie věc může oznámit, není-li na místě ji vyřídit jinak. Tak jako tak tu každopádně nebyl důvod, proč toto ustanovení použít. Námitka, že policie měla věc odložit, tedy není důvodná. Ze zákona takový následek neplyne.

37. Žalobce pak ještě vznáší otázku, zda jízda po soukromém parkovišti bez bezpečnostního pásu vyvolává potřebu nějakého správního trestání, případně zda by tato skutečnost neměla mít vliv na výši trestní sankce. Pokuta ve výši 2 000 Kč a čtyři body do bodového systému řidiče se žalobci jeví jako nepřiměřeně přísný trest.

38. Materiální stránce přestupku se věnoval magistrát ve svém rozhodnutí, kde uvedl:

„[Magistrát] se dále zabýval také tím, zda jednáním [žalobce] byl naplněn i materiální znak přestupku, tedy zda v jeho případě zaviněné jednání, kterým porušil a ohrozil zájem společnosti, dosahuje alespoň míru nepatrnou, kdy [magistrát] došel k závěru, že mimo formálního znaku přestupku je v jednání [žalobce] naplněn také materiální znak přestupku. V daném případě došlo k narušení zájmu společnosti na tom, aby v provozu na pozemních komunikacích nedocházelo ze strany účastníků provozu k porušování pravidel provozu a tedy k ohrožování ostatních účastníků silničního provozu. [Magistrát] má za to, že nerespektování této povinnosti zvyšuje pro společnost škodlivost osoby [žalobce]. Používání bezpečnostních pásů u řidičů a spolujezdců na předních sedadlech už v dnešní době lze považovat za celkem rutinní záležitost. Své životy, ale životy ostatních si tímto způsobem chrání většina z účastníků silničního provozu, není třeba již připomínat, že použití bezpečnostního pásu vyplývá i ze zákona o silničním provozu. Povinné užití bezpečnostních pásů je důležité právě proto, že v silničním provozu dochází k dopravním nehodám, a při jejich použití může tak dojít právě k zabránění zranění nebo úmrtí při nehodě. Někteří řidiči uvádějí, že se zásadně nepřipoutávají, protože jim to, že nebyli upoutáni, zachránilo život. Že vypadli z auta a auto někam hluboko spadlo, nebo že ten, kdo byl připoután, nemohl pásy rozepnout a v autě uhořel (tady je nutno podotknout, že pokud by nebyl upoutaný, uhořel by stejně, protože by pravděpodobně byl těžce zraněný bez možnosti pohybu). Takových případů je nepatrné množství. Zcela nesmyslné je tvrzení „Já jezdím opatrně“. I za předpokladu, že každý řidič může jezdit sebeopatrněji, nelze zabránit tomu, že do sebeopatrnějšího řidiče někdo např. nenarazí, Nicméně, ani nemusí dojít k nárazu, stačí roztržení přední pneumatiky nebo náledí za horizontem atd. Bezpečnostní pásy toho zachránily více, než nezachránily a podle toho by se měl každý řídit. Desetitisíce hodin výzkumů a testů bezpečnostních prvků jediným

neupoutáním přijdou při havárii vniveč. Je zbytečné složitě rozepisovat každou milisekundu nárazu. Velmi jednoduše lze následky popsat i jednoduchým příkladem. Při nárazu hlavou na čelní sklo nebo volant v padesátikilometrové rychlosti (bez zapnutých pásů) je hlava vystavena stejnému nárazu jako při pádu ze třetího poschodí. Náraz hrudníkem na volant znamená zlomeniny žeber, poškození životně důležitých orgánů, vnitřní krvácení, zlomeniny stehenních kostí nebo pánve. Závěrem lze tedy uvést, že nepoužití bezpečnostních pásů může vést k ohrožení zdraví a života řidiče, ale i jeho případných spolujedoucích a dalších účastníků silničního provozu, byť jen potencionálních

Jednání [žalobce] nelze tolerovat a [magistrát] konstatuje, že materiální znak přestupku byl v uvedeném případě nepochybně naplněn. Okolnosti, které by snižovaly škodlivost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru nepatrnou, nebyly ze strany [magistrátu] shledány.“

(pro přehlednost upravil soud).

39. Magistrát tedy poměrně detailně popsal, proč podle jeho názoru žalobce naplnil materiální stránku přestupku. Ve své žalobě k tomu však žalobce jen vznáší otázku, zda jízda po soukromém parkovišti bez pásu je společensky škodlivá. Žádný konkrétní argument, proč dané posouzení magistrátu nemůže obstát, ve skutečnosti nevznáší. Nemůže proto jít o důvodnou námitku. Soud nadto dodává, že v jádru věci – tedy že nelze jízdu bez bezpečnostního pásu podceňovat – s magistrátem souhlasí.

40. K výši trestu pak magistrát uvedl:

„[Magistrát] při rozhodování o přestupku vycházel z toho, že došlo k porušení právního předpisu o provozu na pozemních komunikacích. Při určení druhu a výměry správního trestu za přestupek přihlédl pak zejména k povaze a závažnosti spáchaného přestupku, jakož i k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. [Magistrát] vzal ve prospěch [žalobce] to, že jeho jednáním nedošlo k bezprostřednímu ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Ve prospěch [žalobce] vzal [magistrát] řidičskou minulost [žalobce], kdy bylo zjištěno, že má sice evidováno šest záznamů o přestupku, posledního z nich se dopustil před více než 3 lety, od té doby žádný přestupek evidován nemá. Ve prospěch [žalobce] vzal [magistrát] také tu skutečnost, že [žalobce] nebyl dosud projednáván za stejný skutek. Ve prospěch [žalobce] dále [magistrát] vyhodnotil tu skutečnost, že nebylo prokázáno, že by [žalobce] spáchal přestupek úmyslně. Jiné okolnosti svědčící ve prospěch, nebo v neprospěch [žalobce] nejsou [magistrátu] známy.

Po posouzení všech aspektů, vyjma osobních poměrů [žalobce], které nejsou [magistrátu] známy, rozhodl [magistrát] tak, že uložil správní trest pokuty na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, kdy za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 12 zákona o silničním provozu se uloží pokuta od 2 000 Kč do 5 000 Kč. Od uložení správního trestu podle zákona o silničním provozu nelze v rozhodnutí o přestupku upustit nebo podmíněně upustit. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, zejména k zajištění jak represivního, tak preventivního cíle, [magistrát] považuje správní trest pokuty, uložený na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí za odůvodněný a přiměřený a dostatečně výchovný pro to, aby [žalobce] toto jednání již v budoucnosti neopakoval.“

(pro přehlednost upravil soud)

41. Žalobce opět jen tvrdí, že uložený trest byl nepřiměřeně přísný. Nic více. Magistrát přitom poměrně pregnantně popsal, co vše vyhodnotil ve prospěch žalobce. A hlavně mu uložil pokutu jak nejnižší to šlo, na samé spodní hranici zákonné sazby. Žalobce pak nepřináší žádnou argumentaci, proč byl i tak trest příliš přísný, a proč tu hypoteticky mohly být důvody pro mimořádné snížení pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.

42. Jde-li o bodové hodnocení, tak tu opět na základě bodu 21 přílohy k zákonu o silničním provozu s přehledem jednání spočívajících v porušení vybraných povinností a počtem bodů za tato jednání nebyla jiná možnost, než žalobci přičíst čtyři body (v čemž se také projevuje zákonodárcem vnímaná závažnost tohoto jednání). Ani námitka nepřiměřenosti trestu proto není být důvodná.
43. Další námitky týkající se „nestandardnosti“ průběhu přestupkového řízení (viz bod 3 výše) nepřinášejí žádný důvodný argument. Žalobce si sice na postup úřednice magistrátu stěžoval, ale její „nabídky“ reálně nijak nedoložil. Soudu ani v tomto aspektu věci tedy neshledal nic, co by mělo mít dopad na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

V. Závěr a náklady řízení

44. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
45. Neúspěšný žalobce pak nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. září 2025

Martin Kopa
samosoudce